

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobkyně: **M. B. N.**, nar. , t. č. Zařízení pro zajištění cizinců, B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2014, č. j. OAM-139/LE-BE03-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2014, č. j. OAM-139/LE-BE03-PS-2014, jímž jí byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 4. 11. 2014.

V žalobě namítá porušení ustanovení § 2, § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), § 46a zákona o azylu a čl. 5 a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“). Dále tvrdí, že žalovanému byly v době vydání napadeného rozhodnutí známy skutečnosti, které měly vliv na vydání rozhodnutí nebo měly být minimálně v rozhodnutí zohledněny. Při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 3. 7. 2014 (den před vydáním napadeného rozhodnutí) popsala žalovanému okolnosti a důvody odchodu

z Kamerunu a následného pobytu na území ČR. Sdělené skutečnosti vzbuzují důvodnou obavu, že v jejím případě mohlo jít o osobu podrobenou vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Ze země původu utekla pod hrozbou ženské obřízky, v důsledku které zemřely dvě její sestry. Cestu jí zaplatil strýc, který po jejím příchodu do ČR požadoval uhradit náklady na cestu (asi 75 tis. USD). Peníze si podle něj měla vydělat prostitucí, což radikálně odmítla. Od té doby jí různí lidé vyhrožují smrtí, zřejmě známí jejího strýce. Je zarážející, že správní orgán tyto skutečnosti vůbec v napadeném rozhodnutí nereflektoval a rozhodl o povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC po dobu 120 dní. Správní orgán je v rámci rozhodování, zda jde o osobu vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, povinen posoudit skutečnosti relevantní pro vydání rozhodnutí. Pokud dospěje k závěru, že dotyčná osoba nespadá do vyloučené skupiny, je povinen náležitým způsobem zdůvodnit, proč dospěl k takovému závěru. V opačném případě zatíží své rozhodnutí minimálně nepřezkoumatelností z důvodu nedostatku odůvodnění.

Žalobkyně dále namítá, že skutečnost, že se zdržuje na území ČR neoprávněně a že bylo v jejím případě zahájeno řízení o správním vyhoštění, sama o sobě neodůvodňuje závěr o její nebezpečnosti pro veřejný pořádek. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013, podle něhož je potřeba při aplikaci § 46a zákona o azylu vycházet z definice veřejného pořádku judikované v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, podle něhož nelze cizince s uloženým správním vyhoštěním považovat automaticky za nebezpečného pro veřejný pořádek a při aplikaci § 46a zákona o azylu je třeba zohlednit i jiné faktory a řádně odůvodnit, v čem je spatřována nebezpečnost žadatele pro veřejný pořádek. Konkrétně musí správní orgán zohlednit při svém rozhodování rovněž individuální okolnosti života cizince a přihlídnout také k jeho celkové životní situaci. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí kritizuje praxi, když správní orgán považuje cizince s uloženým správním vyhoštěním automaticky za nebezpečného pro veřejný pořádek. Nejvyšší správní soud vyžaduje od správního orgánu, aby při aplikaci § 46a zákona o azylu zohlednil i jiné faktory než uložené správní vyhoštění cizince a řádně odůvodnil, v čem konkrétně spatřuje nebezpečnost žadatele pro veřejný pořádek.

Žalobkyně uvádí, že do ČR přicestovala v roce 2006 a požádala o udělení mezinárodní ochrany s negativním výsledkem. Žila však v domnění, že je stále žadatelkou o mezinárodní ochranu, a to až do 9. 6. 2014, kdy jí bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Nevědomost žalobkyně o její pobytové situaci plyne z jejích osobních poměrů, neznalosti českého jazyka a zákonů, prostředí, ze kterého utekla a kulturních rozdílů. Tyto faktory sice neospravedlňují její jednání, na druhé straně měly být správním orgánem v napadeném rozhodnutí zohledněny. Nebezpečnost žalobkyně pro veřejný pořádek spatřuje žalovaný v jednání žalobkyně spočívajícím v neoprávněném pobytu a v tom, že se navzdory uloženému zvláštnímu opatření za účelem vycestování nedostavila v pravidelných intervalech na pracoviště policie, což vedlo k jejímu zajištění. Při udělení správního vyhoštění ale nebyla poučena o povinnosti hlásit se každou středu na policii. Místo toho jí bylo tlumočnickem sděleno, že se má nejpozději do konce platnosti výjezdního příkazu (17. 7. 2014) přihlásit v přijímacím středisku Z. Žalobkyně opravdu vědomě neporušovala zvláštní opatření za účelem vycestování, protože o něm nevěděla. V kontextu uvedeného se žalobkyně domnívá, že se žalovaný zhodnocením toho, zda jsou skutečně splněny zákonné předpoklady pro vydání napadeného rozhodnutí, nevěnoval dostatečným způsobem. O povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC rozhodl automaticky. Žalobkyni nelze považovat za nebezpečnou pro veřejný pořádek a omezení její osobní svobody v ZZC na 120 dní je v poměru k jejímu předchozímu jednání nepřiměřené.

Závěrem žalobkyně uvádí, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění vyžadované ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný totiž pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR, aniž by uvedl

důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Namísto toho v závěru rozhodnutí uvádí formulaci, že *vzhledem k těmto skutečnostem by žadatelka mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek*. Neuvádí však, v čem konkrétně vidí *skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí* žalobkyně pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a výše citované judikatury. Opomněl také odůvodnit, proč rozhodl o uložení maximální zákonné délky povinnosti setrvat v ZZC. Vůbec pak nezdůvodnil, proč žalobkyni nepovažuje za osobu vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě projevil nesouhlas s žalobními výhradami, neboť neprokazují, že by porušil některý z právních předpisů či článků Úmluvy. Odkázal na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí, které bylo dostatečně odůvodněno s poukazem na konkrétní okolnosti případu žalobkyně zjištěné ze shromážděného spisového materiálu. Rozhodnutí není v rozporu s ustanovením § 2 správního řádu a za zjištěné situace je přiměřené. Žádost sepsaná dne 3. 7. 2014 neobsahuje žádné relevantní údaje ve vazbě na vyloučení žalobkyně z aplikace § 46a zákona o azylu. Ke svému zdravotnímu stavu (otázka 34) žalobkyně uvedla, že podle zdejší lékařky má problémy se srdcem. Správní orgán (se souhlasem žalobkyně) nahlédl do zdravotní dokumentace a k současnému zdravotnímu stavu nezjistil existenci důvodů podle zmíněného ustanovení zákona o azylu, které by znamenaly vyloučení žalobkyně z aplikace tohoto ustanovení, tedy že by v jejím konkrétním případě bránily možnosti žalobkyni uložit povinnost setrvat v ZZC. V žalobě popisované okolnosti odchodu z Kamerunu (především obava z provedení obřízky) se datují do doby před rokem 2006, tedy než odešla z vlasti, a byly ostatně předmětem prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeného dne 19. 7. 2006. Po celou dobu se žalobkyně pohybovala na území ČR a nezmínila, že by zde musela v tomto směru vyhledat psychologickou nebo jinou odbornou pomoc.

Žalovaný dále konstatoval, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na zjištěné okolnosti pobytu žalobkyně na území ČR až do okamžiku podání současné (v pořadí druhé) žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně přicestovala do ČR již v roce 2006 a po jejím příjezdu jí byl odcizen cestovní doklad, který si za celou dobu pobytu v ČR neobstarala. O první žádosti rozhodl žalovaný dne 16. 1. 2007 tak, že žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil. Žalobkyně z území ČR nevycestovala a dne 9. 6. 2014 jí bylo uděleno správní vyhoštění na dva roky. Zároveň jí bylo stanoveno zvláštní opatření za účelem vycestování (povinnost zdržovat se na určité adrese a osobně se hlásit na policii každou středu), které nesplnila. Ani nyní žalobkyně nevycestovala a zdržuje se na území ČR i nadále neoprávněně. Proto byla dne 24. 6. 2014 po kontrole policie zajištěna. V napadeném rozhodnutí tedy bylo uvedeno, na základě jakých konkrétních skutečností vztahujících se k chování žalobkyně dospěl k závěru o důvodném ohrožení veřejného pořádku. V době podání druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla žalobkyně cizinkou zajištěnou podle zvláštního právního předpisu. Ve svém rozhodnutí proto oprávněně vycházel z informací poskytnutých policií a obsažených v rozhodnutí o zajištění ze dne 25. 6. 2014. Z informací plyne, že žalobkyně nemá na další pobyt v ČR a na cestu do domovského státu finanční prostředky. Je svobodná a v Kamerunu má syna, který žije v domě dědečka. V ČR nemá žalobkyně žádné příbuzné ani blízké vazby; líbí se jí zde, ve vycestování jí brání nedostatek finančních prostředků a to, že nemá cestovní pas. Z těchto konkrétních a individualizovaných skutečností ve vztahu přímo k osobě žalobkyně a jejímu konkrétnímu chování v době před podáním druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyšel žalovaný při svém rozhodování. Takto zjištěný skutkový stav individuálně se vážící k osobě žalobkyně posoudil žalovaný jako důvodnou domněnku pro ohrožení veřejného pořádku. Důvodem uložení povinnosti tedy není pouze nelegální pobyt, ale i snaha se vyhnout realizaci správního vyhoštění opakovaným podáváním žádostí o mezinárodní ochranu, pobytem na území ČR bez finančních prostředků na pobyt, kdy není

zdravotně pojištěna a občas pracuje. Neplnila ani povinnost jí uloženou zvláštním opatřením za účelem vycestování. Závěry o možném ohrožení veřejného pořádku tak byly učiněny ve vztahu k individuálním okolnostem případu. Povaha a intenzita ve správním rozhodnutí popsaného chování žalobkyně jednotlivě a zejména pak v jeho souhrnu (kumulativně) představuje dostatečně skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Podle aplikovaného ustanovení zákona o azylu nemusí již dojít k zásahu do veřejného pořádku ze strany cizince, nýbrž postačuje důvodná domněnka o možném nebezpečí pro veřejný pořádek. Podmínky aplikace § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu tak byly splněny.

Doba, po kterou je žalobkyně povinna setrvat v ZCC, byla určena v souladu s předmětným ustanovením zákona o azylu, tj. do vycestování, maximálně po dobu 120 dní. Byla tak uložena na předem jasně stanovenou dobu, za legitimním účelem zákonem stanoveným postupem, včetně zajištění možnosti soudního přezkumu. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, sp. zn. 6 Azs 33/2014, v němž konstatoval nedůvodnost takové námitky a blíže vyložil svůj závěr uvedený v rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013 – 42, jedy že odůvodňovat je nutno pouze správní úvahu správního orgánu, pokud stanoví dobu kratší, než zákonem stanovenou. Podle zmíněného rozsudku sp. zn. 6 Azs 33/2014 totiž za dostatečné lze považovat, pokud odůvodnění obsahuje odkaz na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl správní orgán o povinnosti setrvat v ZCC, a vzhledem k těmto všem okolnostem rozhodl o setrvání v ZCC v maximální možné zákonné délce. Stanovená povinnost setrvat v ZCC a její délka není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozhodnutí (*arg. Vzhledem k výše uvedeným okolnostem*“). Podle žalovaného je napadené rozhodnutí náležitě odůvodněno podle § 68 odst. 3 správního řádu, neboť poukazuje na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých správní orgán rozhodl.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyni bylo dne 9. 6. 2014 uloženo správní vyhoštění a že dne 25. 6. 2014 byla rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-248699-10/ČJ-2014-000022, zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a umístěna do ZCC. Dne 30. 6. 2014 učinila prohlášení o mezinárodní ochraně.

Krajský soud v Praze dospěl po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení předcházejícího jeho vydání, k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Žalobkyně předně brojí proti tomu, že žalovaný nezohlednil informace relevantní k posouzení otázky, zda je osobou vyloučenou z aplikace § 46a zákona o azylu z důvodu psychického, fyzického či sexuálního násilí, které žalovanému sdělila dne 3. 7. 2014 při sepsání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Této námitce nemohl soud přisvědčit. Řízení o udělení mezinárodní ochrany je řízením zahajovaným na žádost žadatele o udělení mezinárodní ochrany, jež se podává na předepsaném tiskopise (§ 10 a příloha č. 1 zákona o azylu), v němž žadatel odpovídá na celkem 34 položených otázek. Na samostatném listu, který je nedílnou součástí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pak může sám rozvést důvody, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany v ČR, a jiné důležité okolnosti, které mohou osvědčit důvody k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ze správního spisu plyne, že dne 30. 6. 2014 učinila žalobkyně (zajištěná podle zákona o pobytu cizinců) prohlášení o mezinárodní ochraně. V žádosti ze dne 3. 7. 2014 popsala důvody odchodu ze země původu a důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany (útěk z Kamerunu pod hrozbou ženské obřízky, obava ze smrti). Tyto problémy avšak spadají do roku 2006, tedy do období značně vzdáleného do podání této v pořadí již druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Důvody této druhé žádosti jsou pak v zásadě identické s těmi, které žalobkyně uváděla v prvním azylovém řízení, jež však v roce 2007 skončilo pro žalobkyni neúspěšně. Žalovaný tehdy dospěl k závěru, že žalobkyni v zemi původu žádné nebezpečí v souvislosti s obřízkou nehrozilo a nehrozí, neboť (stručně řečeno) její provádění není příliš rozšířené a týká se nedospělých dívek, zatímco žalobkyni bylo v roce 2006 již třicet sedm let. Žalovaný navíc posoudil výpovědi žalobkyně jako zcela nevěrohodné (rozhodnutí je součástí správního spisu). Za situace, kdy byl žalovanému z jeho úřední činnosti znám výsledek předchozího azylového řízení, nepochybil, pokud bez dalšího konstatoval, že žalobkyně není vyloučena z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu. Navíc nemohl soud přehlédnout, že ačkoli žalobkyně v žádosti ze dne 3. 7. 2014 znovu poukazuje na obavy z obřízky a strach o svůj život, vůbec nezmiňuje, že by tyto měly dopad také např. na její zdravotní stav. V tomto směru pouze uvedla, že „*zdejší lékařka mi sdělila, že mám problémy se srdcem*“. Sama žádné problémy blíže nepopsala, ani neuvedla, že se s nimi léčí. Žalovanému tak neposkytla žádné další indicie, jež by musel zvažovat v rámci úvahy o přípustnosti aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu na případ žalobkyně. Za této situace žalovaný nepochybil, když bez dalšího konstatoval, že žalobkyně není z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu vyloučena. Soud pak dále poznamenává, že skutečnosti, jež žalobkyně uvedla v nynější žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako důvodu odchodu ze země původu a důvody pro udělení mezinárodní ochrany budou teprve předmětem posuzování této (v pořadí již druhé) žádosti o udělení mezinárodní ochrany, avšak žalobkyni z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu ani podle názoru soudu nevylučují.

Žalobkyně dále zpochybňuje správnost závěru žalovaného, že by mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně usnesením ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151. Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné v napadeném rozhodnutí skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz

usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151).

Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobkyně na území ČR a maření správního vyhoštění a nevycestování z území ČR.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, přičemž by nebyly zjištěny žádné výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

V dané věci soud konstatuje, že shora uvedený závěr učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Zjistil, že žalobkyně přicestovala na území ČR v roce 2006; po příjezdu jí byl odcizen cestovní pas, nový si neobstarala. Na cestu do vlasti ani na pobyt v ČR nemá peníze. Dne 19. 7. 2006 neúspěšně požádala o azyl, bylo jí uděleno správní vyhoštění na dobu dvou let a uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování z ČR (hlásit se ve stanovený den a hodinu na určené součásti policie), které neplnila. Při policejní kontrole nepředložila žádný průkaz totožnosti. Do protokolu o podání vysvětlení dne 25. 6. 2014 uvedla, že nemá finanční prostředky na další pobyt v ČR, ani na cestu do domovského státu. Žije na adrese v P., je svobodná, v Kamerunu má syna. V ČR nemá žádné příbuzné ani osoby blízké. Ještě téhož dne byla žalobkyně zajištěna a umístěna do ZZC. Totéž plyne z žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané dne 3. 7. 2014.

Na základě uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že by žalobkyně mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, který již narušil svým nelegálním pobytem v ČR a opakovaným nevycestováním z jejího území. Proto shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Podle soudu je přijatý závěr žalovaného správný a dostatečně odůvodněný, neboť na základě zjištěných skutečností (zejména dlouhý nelegální pobyt žalobkyně na území ČR a již dříve udělené a nerespektované správní vyhoštění) lze uzavřít, že by žalobkyně mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

Tvrzení žalobkyně, že až do 9. 6. 2014, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění, žila v domněnku, že je žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany, a že nebyla poučena o povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování, považuje soud za zcela účelová, neboť z odůvodnění rozhodnutí o zajištění (je součástí správního spisu) jednoznačně plyne, že rozhodnutí o správním vyhoštění, včetně zvláštního opatření bylo žalobkyni přetlumočeno do anglického jazyka, a že jeho převzetí i přeložení do uvedeného jazyka stvrdila svým podpisem. Nemůže proto v žalobě s úspěchem tvrdit, že mu nerozuměla a že nevěděla, že již není žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany. Navíc žije žalobkyně na území ČR již osm let, tedy po dostatečně dlouhou dobu k tomu, aby získala alespoň minimální povědomost o podmínkách pobytu cizinců na území ČR, což se nepochybně stalo přinejmenším v rámci správních řízení vedených až dosud s žalobkyní jak podle zákona o azylu, tak zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně rovněž vznáší výhrady proti době, po kterou jí byla stanovena povinnost setrvat v ZZC, a namítá absenci odůvodnění stran stanovení maximální zákonné délky uložené povinnosti. Žalovaný k tomu ve vyjádření k žalobě poukázal na již zmíněný rozsudek

Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, z něhož vyvodil, že je povinen odůvodňovat pouze kratší, nikoli maximální dobu trvání povinnosti cizince setrvat v ZZC.

Názoru žalovaného musí soud oponovat, neboť je zjevně rozporný se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, ze kterého plyne, že žalovaný musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Uvedený názor nebyl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, na který žalovaný nyní odkazuje, překonán ani vyvrácen. V něm Nejvyšší správní soud (jenž rozhodoval o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného o povinnosti žalobce setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 21. 5. 2014), výslovně uvedl, že „*nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnost o tom, že žalovaný překročil nebo dokonce zneužil meze správního uvážení ve smyslu rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013-42*“ a dále pokračoval, že „*V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstarat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci S. proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79). K těmto závěrům ostatně dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku; na jeho závěry proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.*“

Na základě shora uvedeného činí soud závěr, že uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v ZZC musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné vždy a že v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění vydaného rozhodnutí. V nyní projednávané věci lze konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké konkrétní okolnosti vzal žalovaný v úvahu při stanovení povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC po maximální dobu, neboť poukázal na skutečnost, že žalobkyně nedisponuje žádnými platnými doklady, z čehož logicky plyne, že je bude třeba obstarat. Námitka žalobkyně namítající nedostatečné odůvodnění proto neobstojí.

K žalobní námitce, že žalovaný pouze rekapituluje skutkový stav zjištěný Policií ČR a odůvodnění jeho rozhodnutí neodpovídá § 68 odst. 3 správního řádu, soud konstatuje, že v postupu, kdy žalovaný využil informace zjištěné v předchozím řízení, nepovažuje za pochybení. Tento závěr ostatně zaujal i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, kde uvedl, že „*[p]řevzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.*“ Z napadeného rozhodnutí rovněž plyne, jaké konkrétní a specifické okolnosti byly důvodem vydaného rozhodnutí.

Důvodná není ani námitka poukazující na to, že v napadeném rozhodnutí chybí úvahy o přiměřenosti omezení osobní svobody vzhledem k individuální situaci žalobkyně. Otázkou přiměřenosti zajištění se žalovaný zabývat nemusel, neboť ta plyne z podstaty a konstrukce tohoto institutu, neboť dospěje-li žalovaný k závěru o tom, že je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, nemá jinou možnost, než takového žadatele zajistit, neboť v takových případech je přiměřenost zajištění zákonem předpokládána.

S ohledem na výše uvedené, kdy je zjevné, že žalovaný při uložení povinnosti žalobkyni setrvat v ZZS přihlédl ke všem individuálním okolnostem případu, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci neměla úspěch a žalovanému, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. srpna 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 6. 8. 2014 [§ 49 odst. 11 a § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Alena Lébllová